

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky : **Mgr. R. G.**, bytom B., v dovolacom konaní zastúpená Mgr. V. Š. advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v B., proti odporcom : 1/ **Ing. E. F.**, bytom R.B., 2/ **Ing. P. V.**, bytom R.B., 3/ **V. R.**, bytom R.B., 4/ **D. B.**, bytom R.B., 5/ **M. M.**, bytom R.B., 6/ **M. G.**, bytom R.B. a 7/ **M. Č.**, bytom R.B., **o určenie, že vlastníci bytov neschvaľujú zmluvu o nadstavbe a vstavbe bytov so stavebníkom D. K.**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 19 C 66/2007, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 2. júna 2009 sp.zn. 14 Co 79/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I (súd prvého stupňa) rozsudkom z 23. apríla 2008 č.k. 19 C 66/2007-247 zamietol návrh na začatie konania, ktorým sa navrhovateľka domáhala, aby súd určil, že vlastníci bytov v bytovom dome na B. neschvaľujú zmluvu o nadstavbe a vstavbe bytov medzi vlastníckmi bytov a stavebníkom D. K.. Navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi 2/, na účet jeho zástupcu, náhradu trov konania v sume 12 245,- - Sk (406,46 eur). Vychádzal z toho, že odporcovia – vlastníci bytov v dome na schôdzi konanej dňa 14. marca 2007 dvojtretinovou väčšinou hlasov vyslovili súhlas s podmienkami zmluvy so stavebníkom D. K. o nadstavbe a vstavbe bytov. Navrhovateľke, ako prehlasovanej vlastníčke bytu, vzniklo v zmysle ustanovenia § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení v čase konania schôdze vlastníkov (v ďalšom texte iba „zákon o vlastníctve bytov“) právo na súdnu ochranu. K tomu, aby

navrhovateľka mala úspech v konaní ale „bola povinná súdu preukázať dôvodné obavy a reálny zásah do jej vlastníckeho práva prijatím rozhodnutia vlastníkov bytov“, čo sa jej ale nepodarilo. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že rozhodnutie väčšiny vlastníkov bytov nijako nemôže ohroziť alebo rušiť vlastnícke právo navrhovateľky k jej bytu. Práve naopak, rozhodnutie väčšiny vlastníkov bytov môže len skvalitniť užívanie bytov v bytovom dome, a to bez ich ďalšieho finančného zaťaženia. Navrhovateľka, ako prehlasovaná vlastníčka bytu, bude tak nútená rešpektovať vôľu väčšiny vlastníkov. Pokiaľ navrhovateľka v priebehu konania uplatňovala aj námietky týkajúce sa stavebno-technickej realizácie prác staviteľom, tieto budú predmetom skúmania stavebného úradu, uzavrel súd prvého stupňa.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd), konajúci o odvolaní navrhovateľky, rozsudkom z 2. júna 2009 sp.zn. 14 Co 79/2009 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou bol návrh zamietnutý. Vo výroku o trovách konania ho zmenil tak, že odporcovi 2/ nepriznal náhradu trov konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že odporcom 1/ až 7/ ich náhradu nepriznal. Vo veci samej dospel k záveru, že návrhu na určenie, že vlastníci bytov neschvaľujú zmluvu o nadstavbe a vstavbe bytov, nebolo možné vyhovieť, pretože ustanovenie § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov, ani žiadne iné ustanovenie, neumožňuje nahradiť vôľu vlastníkov bytov, ktorú prejavili schválením zmluvy. Pokiaľ navrhovateľka chcela zvrátiť rozhodnutie vlastníkov bytov, mala sa domáhať, ak by tu boli zákonné dôvody, určenia neplatnosti uznesenia prijatého na schôdzi väčšinou vlastníkov bytov dňa 14. marca 2007. Navrhovateľka ale netvrdila, že by schôdza vlastníkov bytov vykazovala právne vady, naopak sama tvrdila, že schôdza bola riadne zvolaná a uskutočnená.

Proti rozsudku odvolacieho súdu navrhovateľka podala dovolanie. Navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Podľa navrhovateľky odvolací súd svojím výkladom úplne poprel zmysel ustanovenia § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov a robí predmetné ustanovenie obsolentným a zbytočným. Tvrdí, že ustanovenie § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov „je iba aplikáciou“ všeobecného ustanovenia § 139 ods. 3 Občianskeho zákonníka zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (O.z.) na podmienky bytových domov, a ako také malo byť súdom aj vyložené. Návrhom na začatie konania sa nedomáhala určenia neplatnosti schôdze alebo zmluvy o nadstavbe a vstavbe bytov, ale toho, aby súd svojím rozhodnutím „nahradil vôľu“ vlastníkov bytov pri rozhodovaní o tejto zmluve. Odvolací súd preto, na rozdiel od súdu

prvého stupňa, nesprávne považoval jej návrh za návrh určovací. Podľa navrhovateľky majú tieto vady rozsudku odvolacieho súdu charakter vád, ktoré porušujú jej právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a teda zakladajú vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (O.s.p.). Opätovne poukázala na to, že odvolací súd svojím rozhodnutím úplne poprel význam a zmysel ustanovenia § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov, „pričom svoj názor sa ani len nepokúsil rozumne odôvodniť a vysvetliť“. Proti právnemu názoru odvolacieho súdu prezentovanému v napadnutom rozhodnutí odlišnému od záveru súdu prvého stupňa, ktorý nepovažoval jej návrh za formálne vadný a neprípustný, nemala možnosť argumentovať, keďže odvolací súd na prejednanie veci nenariadil pojednávanie.

Odporcovia sa k dovolaniu navrhovateľky nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok bol podaný proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a po prejednaní veci bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže jeho nariadenie nepovažoval za potrebné (§ 243a ods. 1 O.s.p.), dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľky nie je prípustné.

Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné hneď pripomenúť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je *mimoriadnym* opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád, a že ním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo taký rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p. v znení do 28. februára 2010).

V danom prípade dovolanie navrhovateľky smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky niektorého z rozsudkov uvedených v označených zákonných ustanoveniach.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu uvedených väd konania dovolací súd nezistil.

Z dovolania je zrejmé, že navrhovateľka tým, že v bodoch I. a II., a sčasti i v bode III. svojho dovolania spochybňuje spôsob, akým odvolací súd vyložil ustanovenie § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov, brojí proti právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť dovolanie, avšak iba dovolanie, ktoré je procesne prípustné. Najvyšší súdom Slovenskej republiky, ako súdom dovolacím, je zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (porovnaj napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Pokiaľ navrhovateľka v časti III. svojho dovolania cituje rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky zaoberajúce sa otázkou odôvodnenia súdnych rozhodnutí, dovolací súd pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia

bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Dovolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti upozorniť aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní".

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Dostatočne vysvetlil, prečo mal za to, že nie je možné vyhovieť návrhu na určenie, že vlastníci bytov v bytovom dome na B.B. neschvaľujú zmluvu o nadstavbe a vstavbe bytov medzi vlastníkami bytov a stavebníkom D. K.. Naostatok, potvrdením toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu je adekvátne odôvodnené, je i to, že proti v ňom uvedeným záverom navrhovateľka odporuje v svojom mimoriadnom opravnom prostriedku.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie jeho rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľky.

Pokiaľ navrhovateľka v dovolaní namieta, že proti právnomu názoru odvolacieho súdu prezentovanému v napadnutom rozhodnutí, odlišnému od záveru súdu prvého stupňa, ktorý nepovažoval jej návrh za formálne vadný a neprípustný, nemala možnosť argumentovať, keďže odvolací súd na prejednanie veci nenariadil pojednávanie, dovolací súd poznamenáva, odvolací súd v predmetnej právnej veci nebol povinný na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie.

Podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o dovolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Citované ustanovenia v zmysle prechodného ustanovenia § 372p ods. 1 O.s.p. k úpravám účinným od 15. októbra 2008 vykonaným zákonom č. 384/2008 Z.z. sa použijú aj na odvolacie konanie, ktoré začalo podaním odvolania pred 15. októbrom 2008 (pozri stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. apríla 2010 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. októbra 2009 sp.zn. IV. ÚS 362/09). Keďže v preskúmvanej veci nešlo o prípady uvedené v ustanoveniach § 214 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p., odvolací súd mohol prejednať vec v odvolacom konaní aj bez nariadenia pojednávania.

V danej veci nejde ani o prípad, v ktorom by mal odvolací súd prípadne zachovať postup podľa ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 („Ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili“). Nešlo tu totiž o aplikáciu ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri rozhodovaní súdu prvého stupňa nebolo použité, ale o iný výklad toho istého ustanovenia, ustanovenia § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižšieho stupňa bolo postihnuté vadami uvedenými v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky

dovolanie navrhovateľky odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa preto nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti. K námietkam navrhovateľky týkajúcim sa veci samej (najmä v časti tvrdiacej, že ustanovenie § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov „je iba aplikáciou všeobecného ustanovenia § 139 ods. 3 O.z. na podmienky bytových domov a takto malo byť aj vykladané“) dovolací súd mimo rámec dovolacieho konania iba poukazuje na rozsudok Najvyššieho Slovenskej republiky z 20. februára 1997 sp. zn.1 Cdo 119/96, podľa ktorého spoluvlastník, ktorý nesúhlasí s takým hospodárením so spoločnou vecou, ktoré určilo rozhodnutie spoluvlastníkov väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov (tzv. majoritný princíp), nemôže sa úspešne domáhať na súde rozhodnutia o inom hospodárení s touto vecou (toto právo má len vtedy, ak sa nedosiahne väčšina alebo dohoda spoluvlastníkov). Prehlasovaný spoluvlastník sa musí rozhodnutiu väčšiny podriaďiť.

V dovolacom konaní úspešným odporcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešným účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodali návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. decembra 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová